

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 54
11 d'abril del 1936

PREU: 20 cènta.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÈFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

14 ABRIL 1931-1936

Aquest any, l'aniversari de la proclamació de la República el celebrem lliures de la nosa de les supervivències monàrquiques, feudals i vaticanistes que han posat en perill el Règim nou. Alcalá Zamora era un obstacle que el proletariat i la burgesia radical han hagut d'eliminar en bé de la salut de la Revolució espanyola.

VISCA EL FRONT POPULAR!

Els treballadors bancaris per la unitat sindical

He llegit la Memòria que la Comissió Executiva de la Federació Catalana de Treballadors de Banca i Borsa afecta a la U. G. T. ha presentat als seus afiliats per ésser discutida en el V.è Congrés celebrat el dia 4 d'aquest mes d'abril.

Tot el text de la Memòria destina un sa sentit de classe que situa els treballadors bancaris dins els corrents emancipadors del proletariat militant. Ha passat, per no tornar ja mai més, aquella època que els obrers de la ploma constituïen una rèmora en el moviment obrer; avui, en canvi, constitueixen un estadi estimable del moviment sindical de la classe obrera i per les reflexions a què invita la Memòria que comentem no fóra gens estrany que un dia la classe treballadora de Catalunya hagués d'agradir als treballadors de Banca i Borsa la consecució d'una forma orgànica per la U. G. T. que la fes adaptable al medi català i poder-la fer acceptable a tots els treballadors de Catalunya.

La Memòria consta d'un índex de trenta-nou matèries, totes elles interessants, mencionades en el següent ordre: Prefaci, Memòria, Derogació del decret del 23 d'agost, Propaganda, Mutual, Esforç, Secretariat U. G. T., Noves Seccions, Col·laboracions eficaces, Organismes de conciliació, Eleccions de febrer del 1936, Personal burocràtic, Ser-

vei Jurídic, Reforma d'Estatuts, Caixa Regional contra l'Atur Forçós, Moviment de directius, Moviment d'afiliats, Renovació del Cens Social, El nostre ajut als seleccionats, Segell pro-represaliats, Organització administrativa, Balanç, Agitació pro-contracte de Treball, Text de la Reforma d'Estatuts, Proposicions, Secció Barcelona, Id. Lleida, Id. Tortosa, Planes finals, Projecte de Reglament de la Caixa Regional contra l'Atur Forçós.

A través d'aquest qüestionari es pot veure tota una executòria plena d'eficàcia que manifesta ben clarament que els treballadors bancaris estan molt prop de donar-se una organització integral sense perdre gens de contingut de classe.

Una cosa, no obstant, ¿per què negar-ho si constitueix en nosaltres una obsessió? ens ha cridat en gran manera l'atenció. El plantejament d'un problema que escapa de la superfície estricta on actuen els obrers de Banca i Borsa, per entrar de ple dins els interessos generals del moviment sindical. Aquest problema no són ells els primers que el presenten; en un comici català de la U. G. T., nosaltres, amb molt poca fortuna, el plantejàrem l'any 1934 i no podíem obtenir efectes més negatius. Ens referim al capítol que tracten de la seva activitat com a Federació d'Indústria al Secretariat de la Unió General de Treba-

lladors a Catalunya. Ens plau transcriure'n aquests paràgrafs:

«Però a través d'aquestes actuacions nominals en alguns casos i intensíssimes en altres, hem pogut copsar que si no es portava a cap una modificació absoluta de l'estructura del Secretariat i una depuració aprofundida dels seus homes i procediments, la Unió General de Treballadors no arribaria a adquirir una força efectiva a Catalunya.»

I en un altre paràgraf del mateix capítol diu:

«Un altre dels punts que ens ha proporcionat una experiència digna d'ésser reflectida com a lliçó pels qui hagin de succeir-nos en la direcció dels destins dels bancaris catalans, i que constitueix un factor que s'oposa a l'arrelament de la nostra Organització a Catalunya, és la seva manca d'adaptació a l'ambient. Entenem que cal catalanitzar la U. G. T. Cap incompatibilitat no hi ha entre les nostres concepcions internacionalistes i el reconeixement d'unes característiques nacionals, regionals o locals. I això no pot constituir una minva en les nostres relacions orgàniques amb la institució nacional, ni tampoc un esvaïment per a la nostra disciplina.»

De tota conformitat, companys bancaris. Aquesta és l'única, però gran qüestió, que ens separa de la U. G. T. i que mentre subsisteixi podran passar moments espectaculars d'aparent arrelament, més producte de contingències externes i mi-

(Passa a la pàg. 2)

L'esperit d'unificació

Sí, una altra vegada. Una altra vegada volem parlar d'unificació. Estem disposats a tractar el tema fins que calgui. A l'extrem de la cosa s'ho val. D'ell depèn el nostre futur. I el nostre futur ens a d'interessar el necessari per a permetre'ns córrer tots els riscos; fins el de fer-nos pesats.

Avui ens interessa remarcar l'interès amb que les seccions del nostre partit vetllen pel compliment d'aquest objectiu.

Els militants escampats pels quatre punts cardinals de la nostra terra ens demanen a cada nova ocasió, informes sobre l'estat dels treballs que s'estan realitzant i especialment sobre els acords que el nostre partit, reunit en Congrés a celebrar el mes vinent, ha d'adoptar.

Nosaltres, avui com el primer dia que iniciàrem aquesta campanya, i més avui que el primer dia, estem convençuts que el nostre Congrés es pronunciarà favorablement, i cada dia que passa s'afirma el nostre convenciment i la nostra confiança en el resultat final.

Amb més motiu quan veiem reforçada la nostra posició, per l'apressament i per l'estímul que recollim de les seccions més allunyades dels centres vitals de les lluites polítiques.

Ja no és solament la Joventut la que aixeca la bandera de la unificació proletària; ja no són solament les seccions de Barcelona on es parla contínuament d'aquesta necessitat històrica, ineludible, i on s'ha arribat a la convivència, dins locals nostres, de comunistes i socialistes; són també les seccions comarcals que empenyen arduosament endavant, en direcció a la integració total del moviment classista.

I es comprèn perfectament. La divisió proletària és més visible i nociva al camp que a la ciutat. Pel fet de la reducció numèrica en què es troben els lluitadors de classe, en les poblacions petites, en relació a les grans ciutats, és més visible i té més nocives conseqüències l'esmicelament dels partits de classe i la indefensió dels obrers davant la burgesia és més considerable. Per això no ens estranya en el més mínim, que les seccions comarcals estiguin disposades a defensar aferrissadament l'objectiu més important que avui té plantejat la classe obrera.

La base del nostre partit coincideix plenament amb la direcció d'aquest. Tenim dret a creure que el Congrés del mes vinent acordarà, per aclamació, preparar els elements necessaris per tal d'anar a un Congrés Extraordinari, el resultat del qual ha d'ésser la unificació del proletariat.

Estem plenament satisfets de veure com les nostres seccions vibren d'acord amb els corrents universals del proletariat. Aquesta vibració i aquest entusiasme ens garanteixen que la Unió Socialista de Catalunya sabrà estar a l'alçada del paper històric que li correspon.

JOSEP MIRET

L'acte d'homenatge de diumenge passat al company Comorera a Cervera

Les comarques segarraques concentrades a Cervera, homenatgen al fill d'aquesta ciutat i Conseller d'Economia i Agricultura de la Generalitat de Catalunya, Joan Comorera

Ja feia molt de temps que les comarques de la Segarra i especialment la històrica ciutat de Cervera, tenien desigs de rebre i homenatjar com calia el seu fill predilecte i company nostre, en Joan Comorera.

Aquesta ocasió arribà diumenge passat. Amb motiu d'haver d'anar a presidir el company Comorera una Assemblea General Ordinària de la Secció de Cereals de la U. S. A., el poble certerenc preparà una formidable rebuda que tingué caràcters apoteòsics.

De tots els pobles de les comarques segarraques arribaven autocars i camions plens de pagesos que es bolcaren i ompliren materialment la vella ciutat. Sant Guim, Les Aluges, Torroja, Tàrrega, Ciutadilla, Borges Blanques, Bergós, Linyola i tants i tants d'altres pobles, volgueren ésser presents a l'acte d'adhesió i demostrar amb llur presència, amb quin goig recullen la intel·ligent i enèrgica actuació del Conseller d'Economia i Agricultura.

Ja uns quants quilòmetres abans d'arribar a Cervera, l'automòbil en el qual anava el company Comorera, acompanyat de la seva esposa i filla i dels seus secretaris, particular i polític, havia d'aturar-se a cada pas per tal de poder atendre els vivissims desigs de nombroses comissions que volien saludar-lo i estrenyer-li la mà. Així s'anà formant una llarga caravana d'automòbils que, precedits pel cotxe en el qual viatjava el nostre company s'acostà a la ciutat que dalia per rebre el nostre company.

L'entrada a la vila fou imponent. Els cotxes avançaven per entremig d'una doble filera humana que acordonava els carrers per tal d'impedir el desbordament de la multitud. Però tot fou en va. En arribar a la plaça major, es trencà el cordó i un allau humà envai l'espai i assetjà de tal manera el cotxe de Joan Comorera que ja no fou possible avançar. En mig d'enormes i repetides ovacions, aclamacions i vis-

Els treballadors bancaris per la unitat sindical

(Ve de la pàg. 1)

metismes que d'una actuació intel·ligent dins de casa, però com que la qüestió substantiva resta, un cop esborrats de la memòria o que deixen d'ésser actuals els efectes que produïren la simpatia, es corre el risc que qualsevol corrent d'unitat que doni com a producte una acció sindical, si és oportú i orientat amb intel·ligència, pot tornar a submergir la U. G. T. en el marasme on tants anys ha viscut a Catalunya.

I no és pas que nosaltres ho desitgem, tot al contrari; així com afirmem que res ni ningú no ens farà afiliar a la U. G. T. a Catalunya mentre conservi l'actual estructura, declarem amb la mateixa franquesa que sentim un profund desig que reeixi en els vostres propòsits i convertiu en accessible per a tots els treballadors catalans la Central Sindical més eficient i de l'història de més prestigi.

No us han de faltar, per a aquesta tasca, companys bancaris, bons i entusiastes col·laboradors en el pròxim Congrés de la U. G. T. a Catalunya. N'estic segur i si l'èxit corona els vostres esforços heu realitzat la feina més positiva per aconseguir la unitat sindical del proletariat de Catalunya.

J. FRONJOSA

ques i salutacions, el conseller d'Economia i Agricultura sortí del cotxe en el qual viatjava i saludà amb e. puny clos, la multitud. Després, i en mig d'una espessa muralla de carn, avançà lentament, acompanyat dels seus secretaris i dels representants de la U. S. A. en direcció al Casal Català on, davant una immensa multitud reunida en assemblea, que l'acollí entusiàsticament, pronuncià un discurs vigorós, fent ressaltar la necessitat d'organitzar-se en Sindicat per tal de defensar millor els interessos de tots i afirmant que la seva obra a la Conselleria d'Economia i Agricultura era filla de les seves concepcions econòmiques i socials. El discurs del Conseller fou interromput repetides vegades per les ovacions de la multitud i en finalitzar esclatà una formidable ovació que durà uns quants minuts. Del Casal Català, i acompanyat sempre per una immensa multitud que no parava de victorejar-lo, es dirigí al teatre del Centre Republicà, on també, i davant un semblant escenari, pronuncià un parlament i d'aquí anà encara, al Teatre Principal, ple a vessar, on també féu un discurs en termes semblants als anteriors.

Després de la seva intervenció en els tres grandiosos actes organitzats per l'Assemblea General Ordinària de la Secció de Cereals de la U. S. A., el nostre company i els seus acompanyants es dirigiren al Centre Republicà d'Esquerra, on tingué lloc un vermut d'honor que fou concorregudíssim. El nostre company fou acomiadat al so de la Internacional.

A les dues de la tarda es celebrà el banquet que el Centre Republicà havia organitzat a honor seu i que reuní més de dos cents comensals. Una comissió de nens certerencs feren ofrena d'un magnífic ram de clavells a l'esposa i filla de Joan Comorera. Hi hagueren uns breus parlaments, a càrrec dels dirigents del Centre, que manifestaren el seu goig per la vinguda a la nostra ciutat del seu fill més estimat i després d'això el company Comorera i els seus acompanyants anaren a la plaça del Centre on havia de tenir lloc un miting organitzat pel Front Popular. Una hora abans de començar i mentre el nostre company es dirigia al camp de futbol, on era invitat a tirar el kik-off, l'esmentada plaça es trobava enormement atapeïda. Hom podia veure en els rostres dels ciutadans la impaciència amb què esperaven poder escoltar la veu dels oradors i principalment la del que amb la seva energia i intel·ligència ha sabut defensar els sagrats interessos dels nostres petits agricultors. Per això no ens sorprengué que l'arribada del nostre Conseller fos acollida amb una imponent ovació seguida de la cada dia més estesa salutació a puny clos.

Heus ací les paraules, en extracte, que pronunciaren els oradors:

El senyor Ramon Villaró parlà en tons enèrgics i posà de relleu la tasca enorme de tornar a posar en marxa l'obra de reivindicació econòmica i social. Recordà el triomf formidable del 16 de febrer. Parlà de la llei d'Arrendaments, que posà els treballadors del camp en una situació d'esclavatge intolerable. Remarcà que altra vegada els pagesos catalans tornen a veure llur blat valorat i afirma que això no hauria estat possible si no hi hagués un Govern d'esquerra. Reclama de tothom l'ajut necessari per tal de continuar avançant.

Després s'aixecà a parlar el company J. Miret, de les Joventuts Socialistes, que avançà amb el puny enlaire, i fou rebut per una ovació esclatant. El company Miret digué que volia recollir la imatge càlida que els seus ulls retenien, per a portar-la amb ell a la ciutat i ofrenar-la als treballadors de les fàbriques i els tallers que a vegades

senten excessiva desconfiança dels obrers del camp.

Afirmà que, si aquella magnífica concentració de les comarques segarraques era possible, es devia a la grandiosa victòria del 16 de febrer i que si aquesta fou possible era gràcies a l'aixoplugament de totes les forces republicanes i obreres sota la bandera gloriosa del Front Popular.

Digué que ells, els socialistes, no es donaven pas per satisfets amb les limitades aspiracions del programa de l'esmentat Front, sinó que llurs ambicions van molt més enllà, cap a la conquesta d'un nou món, d'un món millor.

En termes emocionants parlà d'aquells que encara el 16 de febrer es dalien en els reduïts espais de les cel·les de les presons i que guaitaven la llum que entrava per les finestres barrades, esperant que ella els anunciés la llibertat volguda.

Demostrà la necessitat que les forces s'aglutinin cada dia més. «Republicans amb republicans i obrers amb obrers. I una vegada la unitat republicana i l'obrera siguin un fet, aleshores estendrem un pont a bell mig del qual ens podem unir, mentre sigui possible, per l'obra comuna.»

El representant de les Joventuts, que ha estat interromput repetides vegades per xardoroses ovacions, acaba el seu vibrant discurs demanant la col·laboració i l'esforç de tothom.

A continuació fa ús de la paraula el company Comorera,

Companys i companys: Us demano una mica de silenci ja que em trobo molt fatigat i la veu no és tan forta com jo voldria.

No volia entrar en el que vull dir-vos avui, sense abans complir un deure per a mi sagrat: el deure de l'agraïment pel vostre esforç per a treure'ns dels presidis i tornar-nos a la llibertat. A vosaltres ho devem. Tots vosaltres ho heu fet tot. I és perquè heu sabut lluitar com a bons que tornem a estar en mig de la lluita i amb plena llibertat. Nosaltres no havíem desconfiat mai del vostre esforç i de la vostra fidelitat. No havíem desconfiat mai, no solament d'aquesta terra, sinó de totes les terres catalanes, perquè arreu, arreu, hem trobat les mateixes proves d'afecte. No podíem perdre de cap de les maneres, perquè l'experiència era massa forta per a no guanyar.

Hem passat hores tristes, molt tristes. Però aquest dubte no ens ha fet defallir mai. Ni quan ben lluny de vosaltres, a 1.300 quilòmetres de la nostra terra, en aquell recó del món que ens donaren, perquè no ens poguéu venir a veure cap dels nostres, barrejats amb lladres, amb criminals i amb homes de costums immorals. Ni quan arribats allí ens vestí el vestit ignominios de presidis i ens despullaren per a fer-nos vestir el trajo ignominios de presidari i ens tallaren els cabells, per posar-nos en condició d'ex-homes. Ni aleshores no ens vàrem afeblir; i nosaltres ens deïem els uns als altres: «Això passarà; això ha de passar. El poble és nostre i ha d'estar amb nosaltres». I ja ho veieu. La confiança nostra i els nostres optimismes han triomfat. Els dolors morals i físics són molt intensos i només els esperits forts poden aguantar les escames de l'adversitat. Era el desig de tornar i recomençar que ens aguantava i jo us puc afirmar que no oblidaré mai el que ha passat. Aquesta memòria ens farà anar endavant, fermes, passi el que passi, costi el que costi.

Us demano que mireu enrera i recordeu que fa un mes que encara ens trobàvem a Santa Maria emprisonats. Han passat només 40 dies. Quin somni, companys! Fa quaranta dies hi havia tots els dubtes de tots els que no creien en la victòria. Els que érem emprisonats teníem aquesta confiança en la victòria i els que eren al carrer, molts no hi creien. Pocs dies abans era, que encara rebíem innumbrables cartes de bons companys nostres que anunciaven la derrota i el cop d'Estat, i assenyalaven un esdevenidor encara

pitjor. I després d'això va venir la llibertat i va venir l'espectacle meravellós del nostre pas per terres andalusses i castellanes! I en aquelles terres ens cridaven al pas: ¡Visca Catalunya! els mateixos que abans s'haurien mossegat els llavis abans de pronunciar aquest mot. Perquè tenien al cor els recels que els enemics de la nostra llibertat els havien encès i ja ho veieu, després de la nostra arribada, conseqüència fecunda del 6 d'octubre gloriós i de les jornades heroiques de Catalunya, l'endemà ja érem consellers de la Generalitat i ja érem homes lliures!

Res del succeït no em sap greu. Us diré només, que el que passa per defensar un ideal, ben passat està. Jo no sento res del succeït. No em penedeixo de res i us puc afirmar que tornem a ésser allà on érem. Sense vacil·lacions. No retrocedirem ni un mil·límetre. Perquè complim el nostre deure. Tots plegats hem de complir els nostres deures com a homes. Ja som de nou a la feina. Feina feixuga que ens imposa a nosaltres una vida abundantment organitzada. Feina que realitzarem fins allà on arribin les nostres forces. Tenim un Front Popular que ja va guanyar la batalla del 16 de febrer. Però cal guanyar-ne encara d'altres. Ja som de cor a la feina. Vosaltres i nosaltres. Jo us pregunto, quan tot estigui realitzat, ens donarem per satisfets? No. Nosaltres no ens donarem pas per satisfets. Què haurem de fer després? Haurem de continuar ço realitzat i encara hem d'anar més enllà en la construcció d'una vida millor. Ens trobarem units en la feina futura. La feina d'assegurar el camí emancipador. Tothom ho sap. La vida ha canviat. Arreu del món passen coses; el món és trasbalsat. I és que al món la vida ha canviat i tothom sent la inquietud del canvi; la germanor universal...

La vostra feina començarà aviat quan estigui realitzat el programa d'avui, i no creieu que això és cosa senzilla. Essent un programa que no arriba a canviar la fesomia actual, cal anar a la realització d'un nou programa.

Cal destruir els senyors feudals. Atacar i destruir la força militarista d'aquells generals espanyols que no es conformen a guanyar el sou de casa estant i volen sortir al camp a fer matar-se els homes els uns als altres. Cal lluitar i destruir per a sempre la vella influència clerical, que no és pas influència religiosa. La religió és dintre la intimitat de cadascú. Clericalisme és la farsa sagnant amb aquella que bisbes, capellans i sacerdots espanyols varen cometre, quan intervingien en la lluita política per a fer continuar a les presons els 30.000 emprisonats. Cal destruir tot això. S'ha de combatre l'alta finança. És el suport de tots els corruptors i tots els immorals. Això no es fa en un dia; això és feina d'anys. Cal l'esforç màxim de tots. El Front Popular no s'ha de desfer ni per impaciències, ni desconfiances, ni indisciplines. Cal obrir nous camins. Sóc Conseller de Catalunya i sé que tinc molts enemics i sé que per molts encara fóra a la presó. Hi ha homes que mai no seran nostres. Però n'hi ha d'altres que sí, que vindran amb nosaltres.

Companys: Us dic que en qualsevol moment he de complir amb el meu deure. Sóc home de partit, home de lluita, i he de dir-vos que si avui sou amics meus, demà sereu companys. Jo espero que quan d'aquí uns mesos torni a venir-vos a veure us podré dir ja, Companys! Salut!

Una ovació formidable acollí les darreres paraules del nostre company. Tothom volgué estrenyer-li la mà i felicitar-lo. Nodrides comissions dels diferents pobles de les comarques segarraques passaren a saludar-lo i a testimoniar-li llur més fervorosa adhesió. Lentament anà desfilant la multitud estacionada.

A altes hores de la nit el company Comorera i els seus acompanyants retornaren a la ciutat de Barcelona.

SANT CELONI

L'Ajuntament lligaire d'aquest poble, per obra i gràcia de la coacció i el pacte de la fam ha arranjat uns quants carrers amb unes brigades de treballadors addictes, és a dir que tots els treballadors d'esquerra condemnats al pacte de la fam per llurs idees socialistes i republicanes resten sense feina com en temps de les dretes, encara que aquests afers siguin pagats per tot el poble.

I sobretot l'ordre, senyor Espanya.

MARTÍ MARRAC

SANT POL DE MAR

Per fi s'ha començat a fer neteja de tota la podridura monàrquica que encara ocupen i ocupaven càrrecs públics al nostre poble.

El primer a ésser expulsat ha estat el Secretari del Jutjat Municipal, en Joan Autier, veí de Canet de Mar, astut com una guineu en l'art d'escamotejar, cap el camp monàrquic, el compliment de la Justícia i la Llei. Tot fent l'hipòcrita, ha anat enganyant, un per un, tots els jutges republicants que han passat per les seves mans.

Felicitem al jutge municipal, el nostre company en Jaume Vergés, pel seu encert a foragitar del Jutjat aquest subjecte, i per haver nomenat al seu lloc, al també company nostre, en Jaume Vives i Ginebra.

***

La setmana passada vingué a la Casa de la Vila l'inspector de la Generalitat per tal de revisar l'obra feta pels gestors del bienni negre. Tot just havia acabat d'examinar el pressupost municipal per al 1936 fet pels gestors, que ja declarà la invalidesa del mateix, per haver-hi observat que molts impostos municipals corrents no hi anaven consignats, i digué que se n'havia de confeccionar un de nou. També observà que molts rebuts municipals dels anys 1934 i 1935 encara eren per cobrar i digué que s'havien de cobrar immediatament.

Els gestors no volgueren cobrarlos per por de perdre gran quantitat d'electors i gossos rastrers, puix quan les eleccions municipals catalanes, els prometeren que no els cobrarien res. Ho compliren al peu de la lletra, però també deixaren l'administració local feta una desgràcia.

EMILI POU

VALLS

En la darrera assemblea general celebrada per la Secció de Valls va ésser elegit el següent Comitè Directiu:

Secretari General: Francesc Ollé i Aimeric.

Comptador: Josep M. Figuerola i Mestres.

Dipositari: Josep Cases i Güell. Vocals: Ramon Domingo i Inglés i Joan Sendra i Siscart.

La Secció té el domicili social a la «Casa del Poble», carrer de Sant Antoni, 28, d'aquella localitat.

Gabriel Mur i Castan

ADVOCAT

PLETS, CAUSES CRIMINALS

CONSULTES GRATIS PER A OBRERS

RAMBLA CATALUNYA, 66, 4.º, D. TELÉFON 79140 DE 5 A 7

Company malalt

Ha ingressat a la Clínica del doctor Pi i Figueras, del carrer del Remei, 19 (Les Corts), l'entusiasta i conseqüent socialista company i bon amic Severí Tarragó i Gené, Secretari General del Col·legi Oficial d'auxiliars de Farmàcia i Laboratori de Catalunya.

Desitgem de tot cor que ben aviat poguem veure el nostre amic reaprendre les seves tasques habituals en pro del proletariat de Farmàcia i Laboratori.

Informe del Comitè Executiu

(Ve de la pàg. 4)

populars. L'amnistia s'havia d'aconseguir, dintre o al marge de la llei, però d'una manera immediata. Iguals actituds i exigències es manifestaven per tot Espanya i per això l'amnistia fou una realitat i la reposició dels Ajuntaments legítims també.

Després de les eleccions, les relacions de la U. S. C. amb el P. C. C. i amb el P. C. P. a través del Comitè de relacions que està constituït, per anar a la formació del Partit Socialista de Catalunya, han estat d'una estreta coincidència. El gran acte del Price de Barcelona ja era un indicatiu de l'increment que prendrien aquestes relacions.

El treball intern del C. E.

No obstant la intensa tasca que, en l'ordre de la política general ha portat, en aquests darrers temps, el nostre Partit, el C. E. no deixà mai abandonats els seus deures interiors. El C. E. elegit pel Ple del Consell Directiu celebrat el 15 de setembre, encara no havia pogut aconseguir revisar i aprovar l'estat de comptes reglamentari del C. E. i el company Fàbrega, comptador, s'encarregà d'una inspecció per a presentar un informe detallat de tot el succeït en el període del 6 d'octubre fins aleshores.

En aquest moment, el C. E. perd el valuós concurs del company Granier, que ocupava la Secretaria General, per haver trobat feina en un periòdic burgès. La seva dimissió fou presentada amb caràcter irrevocable.

Incorporació del company Pié al C. E.

Fou forçosament acceptada. El C. E., degut a les moltes tasques que pesaven sobre d'ell, tals com les reunions del Comitè d'enllaç, les reunions per a la formació del Front, el seguit de reunions amb les forces obreres, la reobertura i reorganització de les Seccions, propaganda electoral, etc., etc., es veié precisat a substituir el càrrec vacant sense poder complir estrictament els reglaments. Degut a les condicions i pràctica que tenia en l'exercici el company Joan Pié, per exercir aquest càrrec en la Secció de Barcelona-Centre, sollicità a dit company que ingressés internament al Comitè Executiu fins a poder-lo substituir d'acord amb els preceptes reglamentaris. El company Pié, per disciplina, acceptà la vice-secretaria i el company Serra Pàmies passà a la Secretaria General.

La presidència del Partit

Aconseguida la victòria del Front d'esquerres i havent-se d'integrar a les tasques parlamentàries del Parlament de la República, àdhuc per un major dret existent en el company Comorera, el company Jaume Comes i Jo es separà voluntàriament de la presidència del Partit i passà a ocupar-la el company Comorera.

La minoria obrera i pagesa parlamentària

Havent estat elegits a Catalunya deu altres representants dels Partits obrers, es plantejà la constitució d'una minoria obrera i pagesa catalana al Parlament espanyol.

La minoria de la U. S. C. ha intentat la constitució d'aquesta minoria i s'han reunit els seus representants amb els demés representants dels Partits obrers. El P. O. U. M. ha estat la primera organització que ha abandonat l'intent. Després els Rabassaires han seguit el mateix camí, per creure convenient esperar els acords del seu Congrés. Davant de la impossibilitat de constituir-se la minoria obrera, el representant del P. C. C. ha ingressat a la minoria formada pel Partit Comunista d'Espanya. El diputat pel P. S. O. E. elegit a Catalunya, tampoc no fou possible que formés part de la projectada minoria obrera catalana, fonamentant-se en motius de disciplina de partit.

El C. E. de la U. S. C. ha estudiat la necessitat de l'enquadrament dels seus diputats a alguna minoria per als conseqüents efectes parlamentaris.

S'intentà formar part de la minoria del Partit Socialista Obrer Espanyol, i entaulà negociacions oficioses prop d'algun dels seus membres destacats i, malgrat d'ésser recollit l'ofertament amb molta simpatia, el fet és que, i no sabem per quins motius, no ens ha estat donada una resposta satisfactòria. La integració a la minoria comunista, la qual ens fou ofertada amb tota cordialitat, ens va semblar en aquests moments prematura.

En integrar-se els dos diputats de la Unió de Rabassaires a la minoria d'Esquerres Republicana de Catalunya, vàrem ésser invitats a assistir a una de les reunions de la dita minoria, en la qual ens comunicaren que si ens decidíem a formar-ne part, ens donarien representació en algunes Comissions parlamentàries, respectarien la nostra condició de grup obrer dintre de la minoria, farien possible la nostra intervenció en els debats parlamentaris i podríem salvar el nostre vot en les ocasions que ho creguéssim pertinent. Davant aquest ofertament, i tota vegada que no fou possible constituir la minoria obrera i pagesa catalana projectada, ni integrar normalment cap altra minoria obrera, vàrem considerar que per a l'eficàcia de l'acció dels nostres parlamentaris havíem d'acceptar l'ofertament.

Podem afirmar per a satisfacció de les nostres Seccions i dels companys afiliats que el nucli obrer, dintre de la minoria d'esquerres catalanes al Parlament de

la República serà integrat per les següents organitzacions i diputats: quatre diputats del nostre Partit, dos de la Unió de Rabassaires i un del Partit Català Proletari.

Els nostres motius

El C. E. abans de donar per acabada la seva tasca, es creu en el deure d'exposar el seu pregon sentiment per la mort dels companys Botella i Escorza, vells i exemplars militants, i la seva simpatia per a tots els companys que han sofert les persecucions de l'enemic en el curs de la repressió feixista.

Apel·lació a la serenitat i disciplina

El C. E. confia en la serenitat i disciplina dels companys delegats i no dubta

Report dels diputats de la U. S. C. al Parlament de Catalunya

El període comprès entre la celebració del darrer Congrés ordinari i el present, es caracteritza per l'actuació estrictament governamental de la nostra minoria al Parlament de Catalunya.

Participant el nostre Partit en el Govern de la Generalitat, és lògic que l'actuació de la minoria parlamentària hagi del Govern que hem cregut encertades, i estat sempre de suport a les iniciatives de crítica amable d'aquelles altres iniciatives o actes de govern que hem considerat que s'apartaven poc o molt de l'esperit del pacte de col·laboració. Es per aquesta raó que el període parlamentari que va des del mes de maig del 1934 als primers dies d'octubre del mateix any, ja que el dia 5 d'octubre va acabar-se pràcticament la vida activa del nostre Parlament, es caracteritza per una intervenció insignificant de la Minoria en allò que fa referència a interpellacions i altres formes d'oposició, i en canvi la intervenció va ésser activíssima a les Comissions parlamentàries per a contribuir a millorar en el possible, des del nostre punt de vista, els projectes de llei sotmesos a l'aprovació del Parlament.

En totes les lleis posades a discussió,

La República ja ha eliminat dos dels seus tres Enemics Públics: l'emperador del Straperlo i el «Botas». Ara ha d'anar pel tercer: el «Jefazo».

Sense dormir-s'hi!

la minoria parlamentària de la U. S. C. ha procurat deixar marcada la seva posició, bé sigui influïnt a la Comissió corresponent en la redacció de l'articulat, o bé, quan no eren acceptades les nostres suggerències, fent constar públicament al Saló de Sessions els motius de la nostra discrepància amb la majoria, però, naturalment, sense extremar mai la nostra oposició.

Entre les interpellacions que va ésser precis dirigit al Govern, hem d'esmentar les diferents intervencions de la nostra minoria en pro de la moralització i la dignificació dels tribunals de justícia, reclamant repetidament del Conseller de Justícia i Dret uns procediments més expeditius per a donar eficàcia a les mesures disciplinàries que calgui aplicar als funcionaris encarregats de l'administració de justícia. El Congrés haurà de jutjar si dites intervencions estaven ben orientades, i potser que per a establir el seu judici haurà de constatar que moltes de les previsions i les temences exposades aleshores per la nostra minoria han tingut una dolorosa confirmació en l'actuació francament antirepublicana de les administracions de justícia de totes menes des dels fets d'octubre del 1934 fins el febrer del 1936.

Entre les lleis elaborades pel Parlament de Catalunya en el període a què fa referència aquest Report, cal esmentar les de Coordinació i Control Sanitari, la llei de Pressupostos per al segon semestre del 1934, la de creació de l'Institut d'Acció Social Universitària, la de Capacitat jurídica de la dona, la segona llei de Contractes de Conreu (sancionada com a resposta al fall del Tribunal de Garanties Constitucionals que va donar lloc a la tivantor entre el Govern feixista de Madrid i el Govern de la Generalitat, tivantor que va culminar en els fets d'octubre, la llei de Conservació del Patrimoni Històric, Artístic i Científic, la Llei Municipal (2.ª part), la de creació de la Caixa de Pensions dels Empleats de Gas i Electricitat, la Carta municipal sanitària de Barcelona, la de Divisió Sanitària de Catalunya, i finalment el Reglament d'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu.

Com hem dit abans, vàrem procurar intervenir amb la major intensitat possible en l'elaboració de totes aquestes lleis a les corresponents Comissions parlamentàries, suplint amb una màxima intensitat de treball el nombre reduït d'elements que constituïm la nostra minoria.

Un moment crucial per a la vida i pel mateix prestigi del nostre Parlament va presentar-se quan, passats els primers dies d'estupor general que varen succeir als fets d'octubre del 1934, es feia precis adoptar posicions polítiques que influïssin definitivament en la seva liquidació. Ja que no era possible la vida parlamentària en els primers moments, per haver-

de la transcendència que aquests Congrés tindrà en la història del moviment polític marxista, tant pel to com pel dels debats com pels acords que prendrà en constituir-se en Congrés Extraordinari.

Proposició del C. E. al Congrés Extraordinari

El Congrés Extraordinari de la U. S. C. aprova la tasca realitzada al si del Comitè de Relacions amb altres partits de classe, es declara fervent partidari de la unitat dels partits marxistes i ordena al C. E. suara elegit que prossegueixi amb tota activitat els treballs d'unificació convoqui amb la urgència possible el Congrés Extraordinari de Constitució del Partit Socialista de Catalunya, conjuntament amb aquells partits que en el moment de la convocatòria integrin el Comitè de Relacions.

hi una situació de força que ho impedia, va establir-se una relació constant entre la majoria del nostre Parlament i les diferents minories de la coalició d'esquerres, que celebraren diferents reunions amb l'objecte principal d'endegar la projecta i de procurar l'anul·lació de la llei inconstitucional del 2 de gener del 1935 que suspenia el funcionament del Parlament de Catalunya. Com a resultat d'aquelles reunions varen ésser presentats al Tribunal de Garanties Constitucionals diferents recursos contra l'esmentada llei, recursos que signava en nom del Parlament el seu Vice-president, senyor Martínez Domingo, i un dels quals va donar lloc a la resolució del Tribunal declarant la inconstitucionalitat d'aquella llei.

Entretant la vida del Parlament restava suspesa, i no podia esperar-se que el Vice-president, en funcions de President, ens convoqués a reunió per a endegar el recobriment polític del nostre poble. Però l'Estatut interior assenyala unes dates fixes en les quals el Parlament ha de reunir-se automàticament i sense necessitat de convocatòria. En una de les reunions privades celebrades el mes de febrer del 1936 per tots els diputats de la Coalició d'esquerres que estàvem en llibertat, la nostra minoria va proposar que el dia 1 de març, en compliment del deure imposit per l'art. 27 de l'Estatut interior, tots els diputats allí reunits fessin acte de presència al Palau del Parlament amb l'objecte de celebrar sessió en la forma que marca l'Estatut, i amb la confiança que aquelles sessions podrien ésser el començament de la tasca de redreçament de la vida política del nostre poble. Els nostres punts de vista no eren compartits pels altres grups de les esquerres coalitzades, de manera que no va ésser possible realitzar aquell acte de civisme que en el nostre concepte era la mínima expressió acceptable de la protesta civil que tenia obligació de realitzar el nostre Parlament davant dels poders que inconstitucionalment el condemnaven a restar suspès en el seu funcionament per temps indeterminat.

Restaurada la República per efecte de les eleccions del 16 de febrer, i recuperada l'autonomia per la declaració d'inconstitucionalitat de la llei del 2 de gener del 1935, feta pel T. de G. C., el Parlament ha iniciat les seves tasques, les quals en les primeres setmanes han quedat reduïdes a la llei de Proroga del Pressupost de la Generalitat per al segon trimestre d'aquest any, i a un treball de Comissions per a dictaminar els projectes de llei que han de constituir la tasca del Parlament durant aquest segon semestre que estem començant.

Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerard, E. Ruiz Ponsetí.

Noticiari

Secció de Sants i Hostafrancs

Per al proper dijous, dia 16, aquesta Secció de la U. S. C., junt amb el radi 6.è del P. C. C. organitza un miting pro-unificació al local del Saló Joventut; en aquest acte prendran part oradors de la U. S. C., P. C. C. i P. C. P.

Queden invitats tots els companys.

Secció del Districte VIII

Passatge Romà, 81

El proper dijous, dia 16 del corrent, a dos quarts de deu de la nit, tindrà lloc una conferència a càrrec del company Joan Comorera Soler, Conseller d'Economia i Agricultura, qui desenvoluparà el tema: «Actuació immediata dels partits de classe».

Secció oficial

D'ADMINISTRACIÓ

	Ptes.
A. Closa, d'Arenys de Munt...	33'75
Secció de la U. S. C. de Sant Iscle de Vallalta...	15'60
Company Balart (Donatiu)...	50'—
Miquel Villaret, de Calella (gir)...	20'—
J. Ballart, d'Aiguamúrcia (gir)...	8'80
Aureli Sala, de Fortià (gir)...	15'—

PERDIGONADES

EL PREMI IGNASI IGLESIES

Dies passats va tenir lloc al Teatre Barcelona l'estrena de l'obra «Un sospir de llibertat», Premi Ignasi Iglesias 1935. La representació era organitzada i anava a càrrec de la societat «Junior F. C.», la qual, voient, sens dubte, donar «relleu» a l'acte, va fixar en set pessetes el preu de l'entrada única a dit teatre, exigint, a més, presentació d'etiqueta o sigui vestit de «soirée» les dones i «smoking» els homes.

El teatre, a desgrat de les seves reduïdes dimensions, no va vessar ni molt menys, però és ben cert que moltíssims ciutadans modestos no pogueren entrar... Compreneu? I no pas per manca de ganes, tanmateix.

Remarquem aquesta desconsideració barroera envers els aficionats modestos del teatre català, que són molts i molt dignes de trobar facilitats per a assistir a aquesta mena d'espectacles, i assenyalem de passada el profund contrasentit que així s'estableix entre l'esperit del gran amic dels humils i el procedir d'aquests ciutadans de la «bona societat», que de tal manera ofenen el record d'aquell dramaturg insignificant que tan bé interpretà l'ànima pura del poble.

PRESIDÈNCIA I BENEFICÈNCIA

De tant en tant, sortia una nota a la premsa que deia si fa o no fa: «L'excellentíssim senyor President de la República, ha estalviat quinze mil pessetes dels emoluments que li corresponia percebre en aquest semestre i les ha repartides entre els nens pobres».

¿Us imagineu quina estampa més dolça? Don Niceto sacrificant, heroicament i apostòlica les seves necessitats, per a poder donar de «comer al hambriento!» Quin esperit de renúncia! I total per què? Perquè uns mals agraïts, que no poden oblidar la mort d'uns quants milers d'homes que deixaren abandonats uns centenars d'orfes als quals cap «niceto» socorria, odiïn «Botas», el Sant.

Astúries, Astúries! Quanta insistència! ¿Per ventura no ha estalviat durant el seu mandat més d'un milió i mig de pessetes? A veure si trobeu per ací un altre president que ho faci!

I Don Niceto, ara, sent remordiments. Ah! si ho hagués sabut!... Desagraïts!!

Testimonis presencials contenen, que quan la Mesa de la Cambra el va anar a cercar al seu domicili particular, varen sentir una veu llunyanca i malenconiosa que cantava:

«Mama, cómprame unas «Botas» que las tengo rotas de tanto cocear...»

LA CANOA INSUBMERGIBLE

Un català intel·ligent ha construït una canoa que té el gran avantatge d'ésser insubmergible. Quaranta o cinquanta persones caben dintre; es tanca hermèticament, es llança a l'aigua i «a viuir».

Les proves han demostrat que per forta que sigui la maror grossa, no hi ha el més mínim perill de naufragi.

Ah! Si Pita Romero l'hagués coneguda només un parell de mesos abans, encara fóra ambaixador del Vaticà!

MÉS DIFÍCIL

Al poble de Szabadka, Iugoslàvia, acaba de néixer una nena que té vint-i-sis dits entre mans i peus.

Ja endevinem en què penseu... En l'enveja de l'Emiliano!

QUÈ ÉS AIXÒ?

Dels diaris: —«En una nota dirigida per Suvitx a la S. de N. es diu que el dia 30 del passat, l'artilleria etiòpica va bombardejar un hospital de campanya italià i es demana que s'apliquin les degudes sancions al contraventor del Covenant.»

Anem comprenent que la barra és un producte d'importació italiana, com els macarrons de tota mena.

Hem d'aclarir que això dels macarrons no té res que veure amb l'esmentat Suvitx.

A CAN RIBOT MANA EL PORC

Primerament una ordre. Ningú no l'obeïx.

Després un laude. Ningú no l'obeïx.

Més tard un pacte. Ningú no l'obeïx.

Què pensen fer els obrers metallúrgics conscients?

FERROMA

DEL CONFLICTE METAL·LÚRGIC

Sembla que això es desembolica...

II Congrés General Ordinari de la Unió Socialista de Catalunya

Defensa de la República i de l'Estatut.

Companys delegats:

En el Congrés celebrat el mes de maig de l'any 1934, en discutir-se el tema de la col·laboració governamental, el company Comorera va fer la declaració que el Govern de la Generalitat d'aquella època, que és el mateix d'avui, en un moment donat podia convertir-se en un comitè revolucionari. La declaració va convertir-se en realitat.

Els atacs a les lleis socials i laiques de la República per part de les dretes triomfants en les eleccions de novembre del 33, que culminaren en els que desencadenaren contra l'autonomia de Catalunya i la legislació agrària del seu Parlament. Contribuí en aquesta feina anticonstitucional i antiestatutària tota la reacció espanyola, sense excloure'n la catalana, que així ratificava la seva tradició infame d'odi a la classe treballadora.

L'error polític que representava la dissolució de les Corts Constituents abans d'haver realitzat l'obra legislativa complementària de la Constitució, posà en els llocs de comandament els enemics del proletariat, de la República i dels drets autonòmics de Catalunya, i va ésser aleshores que, per un deure elemental de solidaritat, el Comitè Executiu de la U. S. C. va estimar com una qüestió d'honor que el seu representant al Govern de la Generalitat de Catalunya contribuís, amb totes les conseqüències, a les accions de protesta i rebella que la conducta amenaçadora i hipòcrita del feixisme vaticanista entronitzat al poder provocava.

La revolució d'octubre.

Aquests són, en el fons, els motius bàsics dels fets revolucionaris d'octubre de l'any 1934, i no hi havia altra solució, per enfrontar la situació creada pel feixisme, que enfrontar-s'hi, i així com bon temps abans de produir-se ja els preveíem i els anunciàvem, la qual cosa vol dir que teníem plena consciència del moment difícil que la causa del proletariat passava, avui els reivindicuem amb orgull, conscients de la transcendència que tindran per a la Revolució socialista a Espanya.

La caiguda de la Generalitat a mans dels seus pitjors enemics la nit del sis d'octubre de l'any 1934, portà, com a conseqüència, situacions de dolor i de tragèdia; lluitadors de la causa nacional i social de Catalunya varen perdre llur preciosa vida, altres companys foren empresonats i, més tard, consells de guerra els condemnava a diversos anys de presidi, exiliats que havien escapat de les mans d'una injustícia feroç, anul·lades totes les prerrogatives civils i ciutadanes, provocaven persecucions que no es paraven davant el pacte de la fam contra tots els militants que s'havien distingit en activitats sindicals i polítiques, no és d'estranyar que produís la desmoralització als que no havien viscut altres moments de repressió semblants a aquells a què la monarquia feudal espanyola ens tenia acostumats.

L'endemà de la revolució

Tot això ens plantejà immediatament després dels fets d'octubre una situació de clandestinitat. Tres companys del Comitè Executiu empresonats, altres dispersos, feien insostenible la vida del Comitè, car els dos o tres que actuaven i estaven en contacte permanent, tenint plena consciència de la responsabilitat del moment, varen creure convenient cercar ajut en altres companys del Partit i apel·laren a la solidaritat del company President de les Joventuts, un company del Comitè de redacció de JUSTICIA SOCIAL i un company de la Secció de Barcelona-Centre, decisió aprovada per un Consell Directiu celebrat clandestinament el mes de gener de l'any 1935.

Poca cosa en realitat es podia fer. El més important, però, era mantenir per tots els mitjans els efectius numèrics i la moral del Partit, tasca, no obstant, difícil, car una bona part de la documentació s'havia quedat a la Casa del Poble i això feia que moltes Seccions no tinguessin cap contacte amb el Comitè Executiu fins a finals de l'any 1935.

La unificació del moviment polític de classe

El Comitè Executiu empenygué amb molt d'interès, durant el temps de domini feixista, una acció de la qual avui anem recollint els fruits: unificar les forces polítiques de la classe obrera, orientades en principis marxistes. El moment era propici, la repressió no distingia tendències i en això ens feia tots iguals. La primera temptativa va fracassar; aparentment per la qüestió de la Internacional, però no fóra pas massa aventurat suposar que en el fons també hi havia altres causes.

Aquest contacte entre tots els partits marxistes és el que ens proporcionà l'ocasió d'establir noves negociacions de fusió amb la Federació Catalana del P. S. O. E. Les Seccions i tots els companys afiliats a la U. S. C. ja saben el final

Informe del Comitè Executiu

d'aquestes negociacions i el seu resultat negatiu.

De totes maneres, aquests primers intents no foren estèrils: proporcionaren coneixences que més tard han donat resultats excel·lents. Liquidades les negociacions anteriorment mencionades, s'iniciaren amb el Partit Català Proletari, que assoliren un èxit complet, i donaren motiu al Partit Comunista de Catalunya a manifestar els seus propòsits d'unitat política de la classe obrera, per la qual cosa intervingué en aquestes negociacions. Avui podem dir que la unitat moral d'aquests tres partits, P. C. P., P. C. C. i U. S. C. és un fet. Sols manca que aquest Congrés que anem a celebrar prengui el primer acord per convertir-se en tangible realitat. Nosaltres tenim el propòsit decidit de perllongar-la, almenys, fins a la Federació Catalana del P. S. O. E., i tota l'actuació d'aquests últims temps del gran partit germà espanyol, ens fan creure que podem contemplar els nostres projectes amb un profund optimisme.

Potsers que una qüestió podia pertorbar, de moment, les nostres nobles ambicions: la Internacional on devem pertanyer. Creiem, però, que aquesta situació durarà poc temps, car tots els símptomes indiquen que la majoria del proletariat espanyol és partidària de l'adhesió a la Internacional Comunista. El C. E. de la U. S. C. està facultat, per acord d'un Consell Directiu, per presentar una proposició en aquest Congrés d'adhesió com a simpatitzants al dit organisme internacional.

La situació política del Partit

Si l'acció externa del Partit no ha pogut ésser molta, limitada tota ella a manifestos i fullets que la clandestinitat en què havien de publicar-se i les nostres deficiències orgàniques per actuar en moments com els que vivíem, feien de difícil repartiment i divulgació, la interna, en canvi, ha estat de molta consideració i, a voltes, ben agitada. Les discussions suscitades entre els companys amb motiu dels fets d'octubre, la interpretació de les seves conseqüències polítiques, actituds adoptades a l'entorn de tot el procés polític originat pel moviment, obligà el Comitè Executiu a prendre acords radicals i demanar per a ell, ja que reglamentàriament no es podia fer altra cosa, tota la responsabilitat per l'èxit o el fracàs de la política del Partit.

La manca de possibilitats d'actuació vers l'exterior, en quedar comprimits dintre les pròpies forces del Partit, les energies vitals dels seus militants produïren pressions perilloses que el C. E. procurava cercar-los un camí d'expansió a través de la convocatòria dels Consells Centrals.

Aquesta mesura fou un sedant de gran eficàcia. El Consell Central modificà acords del C. E. tot i reconeixent la pertinència en el moment en què foren presos, i cercà un equilibri a les passions, en canviar, àdhuc, la pròpia composició personal del Comitè Executiu.

Dels quatre Consells Centrals celebrats, tots clandestinament, durant l'any 1935, els tres darrers han tingut gran transcendència, no sols pel nombre de companys delegats comarcal que hi assistiren, sinó pels acords de caràcter polític que s'hi prengueren.

El celebrat el mes de juny, entre altres, va prendre l'acord que en el pròxim Congrés del Partit, o sigui el que anem a celebrar, el C. E. presenti una proposició d'adhesió de la U. S. C. com organisme simpatitzant a la Tercera Internacional. Desglossada del contingut general d'aquesta Memòria, la proposició, doncs, queda presentada. A més, continuar les gestions conduents a la unificació dels partits obrers de base marxista.

En el celebrat el dia 15 de setembre, s'aproven les gestions inicials per a portar a terme la fusió, i es facultà el Comitè Executiu per anar a la creació d'un Comitè d'enllaç que anés estructurant el programa i la forma orgànica del futur partit resultant de la fusió entre la U. S. C. i P. C. P.

En el darrer Ple celebrat el mes de desembre, s'aproven en principi, i a C. els treballs realitzats pel Comitè d'enllaç, publicats al seu dia a JUSTICIA SOCIAL i perllongar les gestions de fusió, si era possible, fins a la Federació Catalana del P. S. O. E. i el Partit Comunista de Catalunya.

Avui podem dir, amb satisfacció imensa, que això ja ha depassat les zones subtils de la il·lusió per entrar en el terreny de les possibilitats immediates. El traspàs de Congrés ordinari en extraordinari del que anem a celebrar, n'és una prova.

Elecció del nou C. E.

El 18 de setembre del 1935, l'actual C. E. prengué possessió del mandat confe-

rit pel Consell Directiu celebrat el 15 de setembre del mateix any, i quedà constituït de la següent forma:

President: Jaume Comes i Jo.
Vice-president: Marià Martínez Cuenca.

Secretari general: Emili Granier i Barrera.

Vice-secretari: Miquel Serra i Pàmies.
Secretari d'actes: Joan Fronjosà i Salamó.

Tresorer: Ramon Palomas i Tudó.
Comptador: Abelard Fàbrega i Esteva.

Es procedí als següents nomenaments complementaris: Director de JUSTICIA SOCIAL, company Granier-Barrera. Comitè d'enllaç d'esquerres de Catalunya, Miquel Serra i M. Martínez Cuenca. Es confirmaren els següents nomenaments: Comitè pro-empresonats i perseguits sis d'octubre, J. Lluís Roca. Comitè pro-Amnistia, Ruiz Fonsel. Administrador de JUSTICIA SOCIAL, J. Rull.

Immediatament de prendre possessió dels càrrecs, fou presentat i aprovat pel C. E. un qüestionari de preguntes per tal d'assabentar-se dels compromisos del

Partit i de la seva situació exterior i interior. El Secretari d'actes recull i envia el qüestionari del qual no foren contestades més que una part de les preguntes que es formulaven.

El Comitè d'enllaç de les esquerres

Un cop possessionats del càrrec al Comitè d'enllaç de les esquerres de Catalunya, es procedí a publicar una sèrie de notes orientadores en les quals es demostrava la perfecta intel·ligència que es tenia amb la resta de les esquerres espanyoles. Tot seguit vingué el decret de dissolució del Parlament de la República.

El Comitè d'enllaç d'esquerres començà a dedicar-se a l'organització electoral. La U. S. C. propugnà per la constitució del Front d'esquerres de Catalunya amb una àmplia base obrerista. Vençuda la resistència principal que oposava el grup més moderat del Comitè—Acció Catalana— accediren, després de repetides peticions, que la U. S. C. fos l'encarregada per a portar a terme les gestions per a integrar el Front d'esquerres tots els partits marxistes de base catalana i altres organismes sindicals.

Foren convocats per la U. S. C., el P. C. P., el P. C. C. Partit Sindicalista, el P. S. O. E., el P. O. U. M., U. G. T., U. G. S. O. i Sindicats d'Oposició. En principi tots coincidiren, menys els Sindicats d'Oposició, en prestar suport al Front d'esquerres.

Aconseguida aquesta coincidència vingué la discussió de llocs als P. d'E. C. Les exigències de candidats que presentaren els partits marxistes i partits republicans d'esquerra:

Partits marxistes	
U. S. C.	7
P. O. U. M.	4
P. S. O. E.	6
P. C. P.	2
P. C. C.	2
P. S.	1
U. Rabassaires	3

Total ... 25

Partits republicans	
E. R. de C.	21
A. C. R.	10
P. N. R. E.	3
I. R. (Azaña)	4
Federal	4
U. R. (M. Barrio)	3
Grup S. Román	1

Total ... 46

Les enormes dificultats per a la constitució del Front d'Esquerres foren les pretensions dels llocs que exigien els grups que l'havien d'integrar. De primer antuvi, la U. S. C. es mostrà disconforme que Acció Catalana tingués més llocs en la candidatura que el nostre Partit i anuncià que no estava disposada a tolerar-ho. Així, doncs, si els partits de classe volien 25 candidats i els partits republicans d'esquerra 46, i les majories elegibles eren, en total 41 diputats sobraven 30 aspirants.

Ací començà la tasca difícil. Explicadem, només, perquè és el que ens interessa, tot el que fa referència als partits obrers. Després d'amples deliberacions s'arribà a la conclusió, per part dels partits republicans, que no podia correspondre més de nou candidats als partits obrers de Catalunya, àdhuc la Unió de Rabassaires. Distribuïda la representació dels nou llocs, quedaven el P. C. C. i P. S. sense representació. Cal remarcar que els partits republicans del C. d'E. exigiren que al P. S. O. E. i al P. O. U. M. se'ls havia de donar representació al Front d'esquerres.

La U. S. C. es trobà, en aquest punt, en un moment difícil. No podíem deixar el P. C. C. sense representació. Hauria estat una deslleialtat que no podíem tenir amb aquells que ens varen ajudar eficaçment a desfer un titulat front obrer que amb propòsits exclusivament electorals s'anava a constituir. Les dificultats venien ben directament, encara que exteriorment hagin demostrat el contrari, de l'Esquerra R. de C. i d'Acció Catalana. La intransigència nostra arribà a moments en què la ruptura fou plantejada. Davant la nostra actitud increpantable, E. R. de C. i A. C. R. hagueren de cedir i el P. C. C., gràcies a la nostra defensa i als seus indiscutibles mereïments, integrà el Front d'Esquerres amb un candidat propi. Acabada la tasca d'acoblament de candidatures, la qual cosa fou difícilíssima d'aconseguir, i que en cap manera no donà satisfacció a les aspiracions del C. E. de la U. S. C., es formà el Front d'Esquerres catalanes i seguidament s'anà a l'organització electoral.

Les jornades postelectorals

Aconseguida la victòria, calia obrar. La U. S. C. defensà aferrissadament la realització immediata dels postulats del Front d'Esquerres, exigí immediatament la presa de l'Ajuntament per les forces

(Passa a la pàg. 3)

A LES SECCIONS

Estimats companys: El C. E., complint amb els preceptes estatutaris, ha acordat convocar el II Congrés General Ordinari del nostre Partit, per als dies 16 i 17 de maig pròxim, amb el següent

ORDRE DEL DIA

- 1er.—Validament de credencials.
- 2on.—Discussió i aprovació del reglament per a l'ordenació dels debats.
- 3er.—Constitució del Congrés.
- 4rt.—Nomenament de Ponències.
- 5è.—Informe del Comitè Executiu.
- 6è.—Informe del grup parlamentari català.
- 7è.—Informe del grup parlamentari espanyol.
- 8è.—Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
- 9è.—Informe de la Comissió pro-TREBALL, diari de la U. S. C.
- 10è.—Elecció del Comitè Executiu.
- 11è.—Proposicions.

Discutits i un cop recaiguts els acords referents a l'anterior ORDRE DEL DIA, el Congrés passarà a constituir-se en II Congrés Extraordinari per a discutir i fer recaure acord:

«Sobre els acords dels dos anteriors Consells Centrals referents a la conveniència d'anar a la fusió amb altres partits obrers de classe.»

Si bé en principi, i com haureu vist en l'Ordre del Dia que hem vingut publicant al nostre portaveu JUSTICIA SOCIAL, el C. E. havia acordat convocar — amb els millors desigs, per tal de guanyar el màxim de temps possible — el nostre Congrés per als dies 12, 13 i 14 d'abril, vistes les suggerències que li han arribat, per part de diverses Seccions, en el sentit que s'ajorni el dit Congrés, a l'efecte que pugui ésser discutit detingudament l'Ordre del Dia i, per altra part, no havent rebut encara, el C. E., alguns dels informes més importants que té demanats als companys que tenen el deure de presentar-los, va creure indispensable ajornar la seva celebració en la data que més amunt assenyalam, a l'objecte que totes les Seccions disposin del temps necessari per tal de discutir àmpliament la Memòria del C. E. i els informes complementaris. Avui, adjunt amb aquesta Circular, us enviem la corresponent Memòria del C. E. i tot seguit que tinguem al nostre poder els altres informes, que tenim la seguretat que serà dintre de molts pocs dies, també us els enviarem, així com les proposicions que presentin les Seccions del Partit.

La primera sessió del Congrés començarà a les cinc de la tarda del dia 16, al nostre estatge social central, Casa del Poble, Primer de maig, 7.

Les Seccions que vulguin presentar proposicions per a discutir al Congrés, cal que les enviïn per tot el dia VINT D'ABRIL pròxim, data en la qual quedarà tancat el termini de la seva admissió. Una vegada passada aquesta data, les proposicions rebudes seran impreses i enviades a totes les Seccions per tal que puguin ésser discutides.

Cal que totes les Seccions enviïn abans de fi d'abril una relació de tots els seus afiliats, a l'efecte de l'oportuna controlació en tot allò que faci referència a la representació que els correspongui al Congrés. Aquestes relacions seran degudament comprovades pel nostre Secretariat General.

D'acord amb les normes estatutàries, corresponen a cada Secció un delegat per dret propi i un delegat per cada vint-i-cinc afiliats o fracció superior a deu.

Cal que totes les Seccions procurin liquidar al C. E. les cotitzacions del primer semestre del corrent any, als efectes reglamentaris.

Aquest Congrés que, reglamentàriament, havia d'ésser celebrat ja fa molt de temps, però que per motius que són a bastament coneguts de totes les Seccions i dels companys afiliats, no ha estat possible convocar-lo fins ara, tindrà una gran importància per al Partit i el C. E. espera que totes les nostres organitzacions, donant-se perfecte compte d'això, faran els màxims esforços possibles per tal d'enviar-hi la corresponent delegació, a l'efecte que, a la vegada que la seva assistència evidenciarà, una vegada més, davant la classe obrera de Catalunya, la potencialitat del nostre moviment, és indispensable que ara, com sempre, tothom intervingui directament en les coses del Partit.

El C. E. es complau a assabentar les Seccions que han estat invitats a enviar delegacions fraternals al Congrés, a més de la Joventut Socialista de Catalunya, el Partit Comunista de Catalunya, el Partit Català Proletari i la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Mentrestant, restem vostres i del Socialisme.

Pel Comitè Executiu de la U. S. C.

V. i P.

El President,
JOAN COMORERA

El Vice-Secretari,
J. PIÉ I CALBÓ